

Arrest

nr. 164 992 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse vader.

1.2 Op 7 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, die op 13 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.04.2015 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voornaam: K(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Als bewijs dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon legt men volgende documenten voor:

- attest OCMW Antwerpen dd. 19.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW; er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- attesten dd. 05.04.2015 en 07.05.2015, opgesteld door de 'Pacha de la ville Zaio' waarin deze verklaart dat betrokkene noch inkomsten, noch eigendommen heeft op het grondgebied van de gemeente Zaio. Echter, deze attesten zeggen niets over eventuele eigendommen of inkomsten van betrokkene buiten het grondgebied van Zaio, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen van geldstorting via Moneytrans door de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de perioden juli-december 2013, januari 2014, maart-juli 2014 en september-november 2014.

Daarenboven vroegen onze diensten op 22.09.2015 bijkomende documenten op om aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan de uitnodiging van het gemeentebestuur, bijgevolg is onze dienst niet in staat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, gelet dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, en gelet dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (...)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)

1.3 Op 28 oktober 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse vader. De verzoekende partij wordt hierop in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 28 april 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op.

2.1.2 Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

2.2.1 Ter terechtzitting wijst de waarnemende voorzitter op het feit dat blijkens bijkomende informatie overgemaakt naar aanleiding van de oproeping ter terechtzitting de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende, opnieuw in functie van haar vader, waarna zij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, geldig tot 28 april 2016. De waarnemend voorzitter stelt de vraag of deze aanvraag reeds beantwoord werd, en naar het belang van de verzoekende partij.

2.2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2.2 De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft dat het belang niet aanwezig is, gezien er later een identieke aanvraag werd ingediend, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat uit het loutere feit dat de verzoekende partij later “een identieke aanvraag” indiende, zou voortvloeien dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben om de nietigverklaring te bekomen van de thans bestreden beslissing. De Raad benadrukt – zoals ook de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft – dat met betrekking tot de latere aanvraag nog geen beslissing werd genomen. Ook blijkt niet dat de verzoekende partij thans in het bezit zou zijn van een verblijfsrecht dat minstens even gunstig is als het verblijfsrecht dat haar middels de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Zodoende valt niet in te zien op grond waarvan de verwerende partij zou aannemen dat het belang van de verzoekende partij niet (meer) aanwezig is.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“8.1. Wat betreft het ten laste zijn van verzoeker

Artikel 40bis Vw somt de familieleden op die in aanmerking komen voor een aanvraag gezinshereniging.:

Voor zijn aanvraag heeft verzoeker zich gesteund op de bepalingen van artikel 40bis, §2 3°Vw, namelijk een bloedverwant in neerdalende lijn die hunnen ten laste is.

(...)(eigen stijlzetting)

De Vreemdelingenwet vult verder niet aan op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, zodat deze een feitelijke situatie blijft.

Verzoeker is naar België gekomen begin 2015.

Hij is niet alleen onvermogen maar is reeds jaren ten laste van zijn ouders.

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker de volgende bewijzen voorgelegd teneinde aan te tonen ten laste te zijn van zijn ouders:

- bewijzen van geldstortingen door de broer van verzoeker, die samen inwonend is met de referentiepersoon en deel uitmaakt van diens gezin, voor de periode 09/2011-12/2014(stuk 3)*
- bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon periode 07/2013-11/2014(stuk 4)*
- een attest van geen eigendommen uit Marokko dd 05.04.2015(stuk 5)*
- een attest van geen inkomsten uit Marokko dd 7.05.2015(stuk 6)*
- een globaal attest uit het land van herkomst dd 13.11.2014 waaruit blijkt dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt op het grondgebied van Marokko(stuk 7)*
- een attest van het OCMW dd 19.06.2015 waaruit blijkt dat verzoeker niet ten laste is van het OCMW*

Het voorgaande laat niet het minste twijfel over dat verzoeker onvermogen is een reeds jaren materieel ondersteund wordt door zijn ouders.

De aanvraag van verzoeker wordt geweigerd door enkel en alleen te verwijzen naar het attest van onvermogen dat verzoeker samen met de bovengenoemde stukken aan verweerster heeft voorgelegd ter staving van zijn financiële afhankelijkheid.

Niet in het minst wordt in de bestreden beslissing vermeld waarom er met de andere dienstige stukken, zoals de bewijzen van geldstortingen, geen rekening kan worden gehouden of waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn ouders. Nochtans laten deze stukken toe om op onbetwiste wijze vast te stellen dat verzoeker onvermogen is en effectief ondersteund wordt door zijn gezin.

Voor zover verweerster zou menen dat de bewijzen van geldstortingen door de broer aan verzoeker niet in rekening kunnen worden gebracht daar deze niet de referentiepersoon is, wenst verzoeker op te merken dat deze stukken minstens kunnen aantonen dat verzoeker onvermogen is en daardoor financieel ondersteund wordt door zijn familie.

Daarbij dient niet vergeten te worden dat de broer deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon zodat tevens met deze stukken dient rekening te worden gehouden als zijnde bewijzen ter staving van ten laste zijn van de referentiepersoon.

Het voorgaande doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat verzoeker naast de bewijzen van geldstortingen door de broer tevens bewijzen van geldstortingen heeft voorgelegd door zijn vader voor de periode van 2013 tot zijn komst in België, doch dat er deze stukken gewoonweg buitenbeschouwing werd gelaten door verweerster. Verweerster schendt hiermee niet allen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook de formele motiveringsplicht die op haar rust.

In verband met het voorgelegd attest van het OCMW meent verzoekster dat ook de referentiepersoon diende aan te tonen niet ten laste te zijn van het OCMW. Noch in de Vreemdelingenwet noch in de Richtlijn wordt er vereist dat de referentiepersoon dient aan te tonen niet ten laste te zijn van het OCMW, laat staan dit als een dwingende voorwaarde toepassen. Door te eisen dat de referentiepersoon een attest diende voor te leggen van niet ten laste te zijn van het OCMW schendt verweerster artikel 10 van de richtlijn en artikel 40bis VW die stelt dat de meer voordelige bepalingen opgenomen in de Europese regelgeving hierop primeren.

Bovendien het al dan niet voorleggen van een attest van OCMW door de referentiepersoon kan geen afbreuk doen aan de vraag of verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, zodat verweerster aan verkeerde feitenvinding doet.

Het wordt niet betwist dat verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door verzoekster voorgelegde stukken doch minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden. In casu blijft verweerster volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als ten laste van zijn Nederlandse ouder. Verweerster heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Verweerster heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken.

(...)

In dit verband heeft de Grote Kamer van het HvJ in de zaak C-105, Yuying Jia vs. Migrationsverket het begrip “te hunnen laste zijn” als volgt geïnterpreteerd: —dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden

aangetond. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23; arrest Yuying Jia, punt 36). Eveneens betekent dit dat de bevoegde overheid een appreciatiemarge behoudt om te oordelen over de door betrokkene voorgelegde stukken. Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk is van zijn ouders en door hen effectief ondersteund wordt. Toch weigert verweerster de aanvraag van verzoekster te aanvaarden.

8.2. Wat betreft de gevraagde bewijzen van inkomsten dd 22.09.2015

De volgende reden waarom verweerster de aanvraag van verzoeker werd geweigerd, is omdat verweerster meent dat er op 22.09.2015 bij verzoeker bijkomende documenten werden opgevraagd, quod non.

Allereerst wenst verzoeker op te merken dat er bij hem geen enkele bijkomende document werd opgevraagd noch door verweerster noch door het gemeentebestuur. Integendeel, bij de aanvraag werd op de bijlage 19 vermeld dat de referentiepersoon bewijzen van inkomsten dient voor te leggen doch werd dit door het gemeentebestuur doorgehaald, zodat verzoeker thans niet kan worden verweten geen documenten te hebben voorgelegd over de inkomsten van zijn vader. Aan verzoeker werd nadien geen andere bijkomende document opgevraagd zodat dit verwijt volledig vreemd is aan verzoeker. Voor zover verweerster zo een verzoek wel degelijk zou hebben overgemaakt aan het gemeentebestuur met verzoek deze aan betrokken te beteken, merk verzoeker op dat er aan hem zulk vraag niet werd gesteld door het gemeentebestuur.

Vooraleer verzoeker te verwijten, diende verweerster minstens na te gaan of haar instructies verzoeker wel degelijk hebben bereikt, waarna kon worden beslist of verzoeker hierin in gebreke is gebleven. Dat er bovendien om als familielid van de burger van de Unie in aanmerking te komen artikel 10 van de Richtlijn geen voorwaarde oplegt van het voorleggen van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 10RI stelt: (...)

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoeker in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De in casu bestreden beslissing luidt als volgt: (...) (onderlijning toegevoegd)

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing de inhoud van artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt, omdat ten onrechte zou zijn gesteld dat niet werd aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij elke grondslag mist.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) blijkt bovendien ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt:

"In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam." (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook:

"De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. ." (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de

referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd, doordat er met bepaalde stukken geen rekening werd gehouden of er niet afdoende werd gemotiveerd waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn ouders.

Verwerende partij merkt echter op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit de stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd, blijkt immers niet dat de verzoekende partij effectief ten laste is van de referentiepersoon.

In casu werd niet aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen, want er werd niet ingegaan op de vraag om bijkomende documenten in te dienen die aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Terwijl niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. Zo werd geen attest voorgelegd dat referentiepersoon geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW.

(...)

De verzoekende partij werpt op dat met de stukken die wijzen op de geldstorting door de referentiepersoon en door de broer van verzoeker geen rekening werd gehouden, en eveneens niet werd gemotiveerd waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn ouders. Volgens verzoekende partij wijzen deze stukken er immers op dat verzoeker onvermogen is.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de geldstorting door de referentiepersoon ten gunste van de verzoekende partij niet voldoende zijn om te kunnen besluiten dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat de vraag of verzoekende partij ten laste is moet worden beoordeeld in functie van de referentiepersoon ("Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon. [...] Als bewijs dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon legt men volgende documenten voor: [...]"), zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiermee afdoende heeft gemotiveerd dat enkel stukken die betrekking hebben op een tenlastename door de referentiepersoon kunnen aantonen dat verzoekende partij voldoet aan de door de wetgever gestelde voorwaarden.

Verzoekende partij kan bovendien niet ernstig ontkennen dat zijn vestigingsaanvraag werd ingediend in functie van zijn vader, en niet in functie van zijn broer.

Er kan ten andere niet worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek, nu deze in elk geval geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat de vader van verzoekende partij in staat is om verzoekende partij ten laste te nemen – en dit nog los van de vaststelling dat verzoekende partij niet ernstig is waar hij stukken uitgaand van derden mee in overweging wil laten nemen voor de beoordeling van de relatie tussen hemzelf en zijn vader.

Ten overvloede laat verwerende partij hierbij nog gelden dat de geldstorting via Moneytrans geenszins afdoende zijn om te kunnen besluiten dat verzoeker onvermogen is en effectief ten laste is van de referentiepersoon.

De broer van verzoeker, dhr. M(...) Y(...) heeft in 2014 een bedrag van 100 euro (1.003 MAD) gestort. Gelet op het gemiddelde jaarlijks vermogen van een Marokkaanse ingezetene, dat gemiddeld 3.320 euro bedraagt, zijn deze bedragen niet voldoende om te besluiten tot een effectieve tenlastename van de referentiepersoon.

Verzoekende partij werpt daarenboven op dat er geen enkel bijkomend document werd opgevraagd, en dit in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Verwerende partij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 22.09.2015 gevraagd heeft aan de stad Antwerpen om de verzoekende partij te nodigen om vóór 05.10.2015 bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon met betrekking tot de laatste 12 maanden over te maken.

Op 25.09.2015 werd een uitnodiging door stad Antwerpen naar de verblijfplaats van verzoekende partij gestuurd om bijkomende stukken over te maken. In deze uitnodiging werd gevraagd bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van de laatste twaalf maand over te maken, zoals het laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, rekeninguittreksels, een boekhoudkundige balans, pensioenfiche... (zie bijkomend stuk 1).

Op 06.10.2015 vond een telefoongesprek plaats tussen de stad Antwerpen en de verwerende partij, waarbij de stad Antwerpen meedeelde dat verzoekende partij niet is komen opdagen op de afspraak en de brief bijgevolg niet werd betekend.

Verwerende partij merkt dan ook op dat uit bovenstaande gegevens duidelijk blijkt dat er weldegelijk bijkomende documenten werden opgevraagd aan verzoekende partij. Verzoekende partij is echter niet ingegaan op de uitnodiging van de stad Antwerpen, waardoor in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd dat verwerende partij om deze reden niet in staat was de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen.

Verder voert verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing zou blijken dat verweester een attest van het OCMW op naam van de referentiepersoon als een dwingende voorwaarde beschouwt voor een gezinshereniger. Volgens verzoekende partij zou op deze wijze artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG geschonden zijn juncto 40bis Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat er in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat deze voorwaarde 'dwingend' zou zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing, samen gelezen, blijkt dat geoordeeld werd dat verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn vader, en dit omdat:

- uit het voorgelegde attest van onvermogen uit het land van herkomst niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen is;*
- uit de bewijzen van geldstortingen niet blijkt dat hij effectief afhankelijk is van de referentiepersoon;*
- er geen bijkomende stukken werden ingediend waaruit zou blijken dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt;*
- er geen attest wordt voorgelegd op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet financieel afhankelijk is van het OCMW.*

De beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris vloeit dus voort uit een feitelijke appreciatie van de voorgelegde documenten, zonder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het voorleggen van een welbepaald document zou verplicht hebben gesteld.

(...)

Er is dan ook geen sprake van het toevoegen van voorwaarden of een miskenning van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat voorts gelden dat de verzoekende partij zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Dienaangaande merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er kan dus niet meer rechtstreeks worden beroepen op artikel 10 van de Richtlijn 2004/38.

Artikel 2 van de Wet van 25.04.2007 bepaalt het volgende : (...)

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 : (...)

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.02.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Zie ook:

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontroletoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

“Het loutere feit dat haar Belgische moeder afdoende bestaansmiddelen zou hebben, maakt niet dat aan de voorwaarde van het “ten laste” zijn is voldaan. Immers moet de verzoekende partij ook aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder, hetgeen zij in casu niet heeft gedaan.” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde zijn beslissing op na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: de verzoekende partij is met name een bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie, in casu haar Nederlandse vader.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het feit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, gelet dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen en gelet dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

De verzoekende partij stelt in de eerste plaats dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet in het minst wordt vermeld waarom er geen rekening kan worden gehouden met de bewijzen van geldstortingen, of waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat zij ten laste is van haar ouders. Zij wijst erop dat zij, naast bewijzen van geldstortingen door haar broer, tevens bewijzen van geldstortingen door haar vader heeft voorgelegd voor de periode van 2013 tot haar komst in België, doch dat deze stukken gewoonweg buiten beschouwing werden gelaten door de gemachtigde, zodat hiermee niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Ook geeft de verzoekende partij aan dat niet betwist wordt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door haar voorgelegde stukken, maar dat minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit het arrest Jia van het Hof van Justitie en besluit zij dat het dus een feitelijke situatie betreft waarbij dient aangetoond te worden dat de betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en dat dit bewijs met elk passend middel kan worden aangetoond.

De Raad wijst erop dat er wat betreft het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14*), kan de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43) – arrest dat ook door de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift wordt aangehaald –, rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

In voormeld arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijn ten laste komen – de Raad benadrukt in dit verband dat de vreemdelingenwet (net als voormelde richtlijn 2004/38/EG) ook voor familieleden in neergaande lijn de voorwaarde van het 'ten laste zijn' oplegt –, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ook de verwerende partij erkent dit in haar nota met opmerkingen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde met betrekking tot de door de verzoekende partij voorgelegde documenten onder meer aangeeft dat de verzoekende partij “bewijzen van geldstortingen via Moneytrans door de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de perioden juli-december 2013, januari 2014, maart-juli 2014 en september-november 2014” voorlegde. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift echter terecht aangeeft, blijkt nergens uit de bestreden bijlage 20 op grond waarvan de gemachtigde oordeelde dat deze voorgelegde stukken – waarbij kan opgemerkt worden dat zowel uit de bestreden bijlage 20 zelf als uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat deze werden voorgelegd en dat de verwerende partij dit in haar nota met opmerkingen ook niet betwist – niet aanvaard konden worden als bewijs dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit verband terecht aanvoert dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Van de voorgelegde bewijzen van geldstortingen door de broer van de verzoekende partij wordt in het geheel geen melding gemaakt in de bestreden bijlage 20, laat staan dat de gemachtigde hieromtrent heeft gemotiveerd. Zodoende blijkt geenszins dat de gemachtigde met deze stukken rekening heeft gehouden, zodat in deze zin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht aannemelijk wordt gemaakt.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij in de eerste plaats op dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij haar kritiek aangaande de formele motiveringsplicht, daar de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld, en de verzoekende partij in staat hebben gesteld te oordelen of het zinvol is tegen de bestreden beslissing op te komen. Er dient echter te worden vastgesteld dat niet betwist wordt dat de bestreden beslissing inderdaad een juridische en een feitelijke grondslag bevat, en dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook ingaat op de motieven die wél in de bestreden beslissing te vinden zijn, maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de gemachtigde met betrekking tot een aantal voorgelegde stukken heeft nagelaten een motivering in de bestreden beslissing op te nemen en dat de verzoekende partij wel degelijk belang heeft om in dit verband een schending van de formele motivering op te werpen. De verwerende partij kan niet voorhouden dat, van zodra de bestreden beslissing enige motivering bevat, ook al is deze onvolledig, het niet langer mogelijk zou zijn voor de verzoekende partij om precies de onvolledigheid van de opgenomen motivering in het kader van de formele motiveringsplicht te betwisten.

Verder stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de geldstortingen door de referentiepersoon ten gunste van de verzoekende partij niet voldoende zijn om te kunnen besluiten dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij nalaat aan te geven op welke manier dit dan wel uit de bestreden beslissing zou moeten blijken.

Tevens benadrukt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de vraag of de verzoekende partij ten laste is, moet worden beoordeeld in functie van de referentiepersoon, en meent zij dat de gemachtigde hiermee afdoende heeft gemotiveerd dat enkel

stukken die betrekking hebben op een tenlastename door de referentiepersoon kunnen aantonen dat de verzoekende partij voldoet aan de door de wetgever gestelde voorwaarden. Er dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht rekening dient te houden met alle gegevens van het dossier, zodat minstens moet blijken dat hij inderdaad rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken, ook al zou hij vervolgens van oordeel zijn dat een betrokken stuk niet kan volstaan om het ten laste zijn van de referentiepersoon aan te tonen. De Raad benadrukt echter nogmaals dat de gemachtigde in zijn opsomming van de voorlegde documenten zelfs geen melding maakt van de voorgelegde bewijzen van geldstorting door de broer van de verzoekende partij. In de mate dat de verwerende partij wenst voor te houden dat de gemachtigde deze stukken niet zou hebben vermeld omdat het geen storting van de referentiepersoon betreffen, gaat zij over tot een *a posteriori* motivering, die niet vermogt de vastgestelde onzorgvuldigheid en het gebrek aan formele motivering te herstellen. Ook daar waar de verwerende partij overgaat tot een inhoudelijk betoog op grond waarvan de geldstorting van zowel de referentiepersoon als de broer niet als afdoende bewijs van 'ten laste' zijn kunnen worden aangenomen, beperkt zij zich tot zulke *a posteriori* motiveringen.

Gezien uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met meerdere als bewijs van het 'ten laste' zijn voorgelegde documenten – documenten die betrekking hebben op de periode voor de komst van de verzoekende partij naar België – en/of omtrent deze documenten niet formeel gemotiveerd heeft, dient te worden vastgesteld dat de motivering aangaande het ten laste zijn in het verleden in het land van herkomst – in de bestreden bijlage 20 verwoord als dat de verzoekende partij “*niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn*” – niet overeind kan blijven.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden bevat echter nog een ander motief, dat luidt als volgt: “(...) *gelet dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, en gelet dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon*”. Hoger in de bestreden bijlage 20 gaf de gemachtigde aan dat een attest van het OCMW van 19 juni 2015 werd voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraagde bij het OCMW, maar dat geen attest werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon. Ook werd gesteld dat op 22 september 2015 bijkomende documenten werden opgevraagd om aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen, maar dat de verzoekende partij aan de uitnodiging van het gemeentebestuur geen gevolg gaf, zodat de gemachtigde niet in staat is de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen.

Op de verschillende elementen van dit motief gaat de verzoekende partij zowel in het eerste als in het tweede onderdeel van haar enig middel in. In het eerste onderdeel voert zij aan dat in de vreemdelingenwet niet wordt vereist dat de referentiepersoon dient aan te tonen niet ten laste te zijn van het OCMW, “*laat steen dat dit als een dwingende voorwaarde toepassen*” en dat de gemachtigde door dit te eisen artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 40bis van de vreemdelingenwet schendt. Tevens stelt de verzoekende partij dat het al dan niet voorleggen van een attest van het OCMW door de referentiepersoon geen afbreuk kan doen aan de vraag of de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, zodat de gemachtigde aan verkeerde feitenvinding doet. In het tweede onderdeel gaat de verzoekende partij vooreerst in op het opvragen van de bijkomende documenten, waarbij zij aangeeft dat op de bijlage 19ter de vermelding dat bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon moesten worden voorgelegd, door het gemeentebestuur werd doorgehaald, en dat haar door het gemeentebestuur geen vraag werd gesteld om bijkomende documenten voor te leggen. Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat om als familielid van een burger van de Unie in aanmerking te komen, artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn geen voorwaarde oplegt van het voorleggen van voldoende bestaansmiddelen en dat een dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de gemachtigde voor het aantonen “*dat er “effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon*” in casu niet slechts heeft vereist dat de verzoekende partij aantoont “*effectief onvermogen te zijn*” (van dit onderdeel van de motivering werd hoger reeds vastgesteld dat het is aangetast door een zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek), maar tevens dat de referentiepersoon aantoont dat hij “*beschikt over voldoende*

bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen” en dat moet blijken “dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift echter terecht aan dat het al dan niet voorleggen van een attest van het OCMW door de referentiepersoon geen afbreuk kan doen aan de vraag of de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, zodat de gemachtigde aan verkeerde feitenvinding doet. Er dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geenszins blijkt waarop de gemachtigde zich heeft gesteund om te oordelen dat het gegeven of de referentiepersoon al dan niet ten laste valt van de Belgische staat *in casu* relevant zou zijn voor de beoordeling van het ‘ten laste’ zijn van de verzoekende partij ten aanzien van de referentiepersoon, en de Raad ziet ook niet op grond waarvan de gemachtigde dit element in zijn beoordeling heeft betrokken. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, vereist de vreemdelingenwet alleszins niet dat de referentiepersoon moet aantonen niet ten laste te zijn van het OCMW. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij slechts moet aantonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon, en uit de voormelde *in casu* relevante rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt geenszins dat hierbij dient te worden aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste is van de staat waarin de gezinshereniging wordt gevraagd. Zodoende maakt de verzoekende partij aannemelijk dat een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet voorligt. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de betrokken voorwaarde ‘dwingend’ zou zijn, maar dat de beoordeling van de gemachtigde voortvloeit uit een feitelijke appreciatie van de voorgelegde documenten, zonder dat hij het voorleggen van een welbepaald document verplicht zou hebben gesteld. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij met dit betoog voorbijgaat aan de daadwerkelijke motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beoordeelt immers niet slechts het voorgelegde document, met name een attest van het OCMW met betrekking tot de verzoekende partij, maar voegt eraan toe dat “*echter geen attest werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon*”. Ook staakt de gemachtigde zijn besluit dat niet afdoende blijkt “*dat er “effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon*” onder meer uitdrukkelijk met de vaststelling dat “*niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat*”. De verwerende partij kan aldus niet voorhouden dat het gegeven of de referentiepersoon al dan niet ten laste valt van de Belgische staat *in casu* voor de gemachtigde geen element is geweest op grond waarvan hij het ‘ten laste’ zijn van de verzoekende partij ten aanzien van de referentiepersoon heeft beoordeeld, en dat dit *in casu* niet één van de elementen was op grond waarvan de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij heeft geweigerd.

Met betrekking tot het feit dat bijkomende documenten werden opgevraagd om aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen, maar dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan deze uitnodiging, dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, dat op de bijlage 19ter van 10 april 2015 in de opsomming van de binnen de drie maanden voor te leggen documenten “*bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon*” werd doorgehaald, waarbij de Raad opmerkt dat naast de doorhaling een stempel van het gemeentebestuur werd aangebracht. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de gemachtigde op 22 september 2015 aan de burgemeester van Antwerpen de instructie gaf om de verzoekende partij voor 5 oktober 2015 uit te nodigen om bewijzen ten laste voor te leggen, met name “*bewijzen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon met betrekking tot de laatste 12 maanden (...)*”. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij van deze uitnodiging kennis heeft gekregen, maar uit een “*synthesedocument telefoongesprek*” van 6 oktober 2015 blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen de vraag stelde of de verzoekende partij de gevraagde documenten tijdig had binnengebracht en dat hierop geantwoord werd dat de verzoekende partij niet is komen opdagen op de afspraak en de brief bijgevolg niet betekend is. Er dient echter niet verder te worden ingegaan op de vraag of de verzoekende partij al dan niet op een correcte manier werd uitgenodigd om bijkomende documenten aan te voeren, gezien de verzoekende partij terecht aanvoert dat een motivering gesteund op het feit dat de referentiepersoon het bewijs moet voorleggen van voldoende bestaansmiddelen om aan te tonen dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, dat de verzoekende partij aldus ‘ten laste’ is van de referentiepersoon, de bestreden beslissing niet kan schragen. De verzoekende partij verwijst in dit verband tevens naar artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, en de verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen terecht aan dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks op deze richtlijn kan beroepen, daar deze werd omgezet, maar de verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat de verzoekende partij zich in het kader van haar enig middel niet slechts stoelt op voormelde richtlijn, maar

tevens op artikel 40bis van de vreemdelingenwet en op de materiële motiveringsplicht. Vervolgens kan verwezen worden naar hetgeen de Raad hoger heeft gesteld aangaande de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ zoals deze blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, op grond waarvan kan besloten worden dat de gemachtigde het gegeven of de referentiepersoon al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen, niet kon betrekken in zijn beoordeling van de vraag of de verzoekende partij effectief ‘ten laste’ is van de referentiepersoon. Door dit in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel uitdrukkelijk te doen, heeft de gemachtigde aldus de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet geschonden. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet inhoudelijk ingaat op het betoog van de verzoekende partij dat een motivering die steunt op het niet afdoende hebben aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, de bestreden beslissing niet kan schragen.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan bijkomend erop gewezen worden dat artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet in twee gevallen wel degelijk een vereiste van beschikken over voldoende bestaansmiddelen oplegt, bovenop de vereiste dat het familielid ‘ten laste’ is. Het betreft met name de “*in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie*” (het betreft een burger van de Unie die “*voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt*”) die overeenkomstig artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet tevens het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. De tweede categorie betreft het in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet bedoelde familielid (met name “*de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt*”) dat overeenkomstig artikel 40bis, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Gezien de verzoekende partij geen minderjarige burger van de Europese Unie is, is de tweede categorie echter hoe dan ook niet relevant. Wat de eerste categorie betreft, dient erop gewezen te worden dat de kans bestaat dat de referentiepersoon – zijnde de Nederlandse vader van de verzoekende partij – in het Rijk verblijft als “*beschikker over voldoende bestaansmiddelen*”, maar dit blijkt noch uit het administratief dossier (hierin wordt geen melding gemaakt van de hoedanigheid waarin de burger van de Unie in België verblijft) noch uit de bestreden bijlage 20. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt bovendien dat de gemachtigde het gegeven of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt uitdrukkelijk betreft in zijn beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie die bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en zodoende op de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet – de bepaling waarnaar in de bestreden bijlage 20 ook uitdrukkelijk verwezen wordt – en geenszins op de bijkomende voorwaarde die blijkt uit artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Zodoende kan hoe dan ook niet worden voorgehouden dat de motivering van de gemachtigde op voormeld artikel 40bis, § 4, tweede lid betrekking zou hebben, nog los van de vaststelling dat *in casu* niet blijkt dat deze bijkomende voorwaarde in voorliggend geval zelfs van toepassing zou zijn.

Gelet op het bovenstaande wordt aannemelijk gemaakt dat het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf meer dan drie maanden dat betrekking heeft op de situatie van de referentiepersoon in België, de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis van de vreemdelingenwet schendt. Zodoende blijft ook het tweede motief waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, niet overeind.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige onderdelen van het enig middel behoeven dan ook geen verder onderzoek.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij in het bezit dient te worden gesteld van een F-kaart, dient erop gewezen te worden dat het niet toekomt aan de Raad als annulatierechter om aan de verzoekende partij een F-kaart toe te kennen, maar dat het slechts aan de

gemachtigde toekomt om de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te beoordelen, dit binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid bepaalde termijn van zes maanden vanaf de kennisgeving van onderhavig arrest, en de verzoekende partij in voorkomend geval een F-kaart toe te kennen.

3.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE